

dich atmen gehört
für hubert löffler

denke englisch den ganzen
morgen bereits denke ich englisch
rufe ich, alle ausschweifungen
gezähmt auf und ab im zimmer
ein hin und herlaufen
bei geringem wortschatz.
komm sagst du und
wir schmiegen uns aneinander
und ich wünsche mir: ewig würden
wir uns aneinanderschmiegen
jede falte an dir jedes haar
jedes fleckchen auf deiner haut
in deiner achsel ein mond
die badetücher zum trocknen auf dem balkon
vom abend die weingläser
halbvoll auf dem fisch
nachts erwache ich schweissgebadet
als ob ich dich verlör
und zähle jedes fleckchen auf deiner haut,
jede falte an dir jedes haar
nochmals und noch
mir ist, ich habe dich atmen gehört

jakbym słyszała twój oddech
hubertowi löfflerowi

myślę po angielsku przez cały już
ranek myślę po angielsku
krzyczę, wszystkie ekscesy
poskromione w pokoju
bieganina z kąta w kąt
przy znikomym zasobie słów.
chodź mówisz
i przytulamy się do siebie
a ja pragnę, byśmy tak trwali wiecznie
przytuleni do siebie
każda twoja zmarszczka każdy włos
każda plamka na twojej skórze
księżyc pod pachą
ręczniki kąpielowe suszące się na balkonie
na stole w kieliszkach
niedopite wino z wieczora
nocą budzę się złana potem
jakbym cię zgubiła
i liczę każdą plamkę na twojej skórze,
każdą zmarszczkę każdy włos
jeszcze raz i jeszcze
wydaje mi się, jakbym słyszała twój oddech

horizonte
für veronika maurer

dein schwanken zwischen den leben
täglich neue unergründlichkeit
bei regen fällt die entscheidung leichter
dortzubleiben einfach zu bleiben
nicht heimisch, nein aufwirbelnd nur
die staubbällchen und ein wenig zu wohnen
zu bewohnen den ort die luft das tal
was braucht der mensch
ein zimmer ein dach?
den geruch.
braucht ein mensch die
töne den klang?
heimischwerden hat viele barrieren
wurden die hunde zurückgerufen?
violettblau das wolkenband
drüben am horizont
die sorge bleibt

horyzonty
veronice maurer

twoje wahanie między życiem a życiem
codziennie nowa niezgłębiona tajemnica
podczas deszczu decyzja przychodzi łatwiej
czy zostać tam czy po prostu zostać
nie, nie czuć się jak w domu, wzbić się tylko
jak drobinki kurzu i trochę pomieszkać
zamieszkiwać jakieś miejsce przestrzeń dolinę
czego potrzebuje człowiek
jakiś pokój jakiś dach?
zapach.
czy potrzebne są człowiekowi
tony i dźwięki?
zadomowienie ma wiele barier
czy wołano już na psy?
fioletowobłękitna smuga chmur
tam na horyzoncie –
pozostaje troska

abgeschnitten rosenstrauss
für annemarie harsch

so nicht oder doch
schon ein leben nach dem
gestern. ungefragt.
die vergangenheit ist
und bleibt ein platz zwischen
lust und pflicht
abgeschnitten rosenstrauss

keine fallgeschichte
und keine geschichten für alle
fälle ein kleiner irrtum
lege mein klingendes ohr auf dein herz
sonst nichts
es ist schneller nacht geworden
als wir dachten

stielreste
das ist die gefahr
mehr nicht

przycięty bukiet róż
annie marii harsch

nie tak a może jednak
już życie po wczorajszym
dniu. niepytane.
przeszłość jest
i pozostanie jakimś placem między
żądzą a obowiązkiem
przycięty bukiet róż

żadna historia upadku
i żadne historie na wszelki
wypadek mała pomyłka
przykładam dźwięczące ucho do twego serca
nic poza tym
noc przychodzi szybciej
niż nam się wydawało

rozsypane łodygi
to jest niebezpieczne –
nic więcej

gute tage alle tag
für christian peintner

schon beginnt unser
gemeinsames leben sich zu
trennen mit jedem wort
das wir zueinander sagen
führen wir den abschied
herbei

(fügen uns wunder zu und
später wunden, die wir
viel später benennen)

wir wissen um
statistiken und anzahl der
jahre, um trennung und
wasweissichnichtwas.
kein entrinnen. wir
schenken uns rosen und
gute worte bis sie
verebben, wünschen uns
gute tage alle tag
und am schluss ein
fröhliches auseinandergehn.
ein prinzip:
das leben ist schön.

samych dobrych dni
christianowi peintnerowi

nasze wspólne życie
zaczyna się już rozlatywać
każdym słowem
które wypowiadamy
doprowadzamy
do rozstania

(sprawiamy cuda
potem zadajemy sobie rany, które
dużo później nazwiemy)

znamy
statystyki i liczbę lat
rozstania i jeszcze
cojąwłaściwiewiemco.
nie ma ucieczki. dajemy
sobie róże
i dobre słowa dopóki nie przebrzmiają,
życzymy sobie
samych dobrych dni,
i w końcu
radosnego rozstania.
w myśl zasady:
życie jest piękne.

als ob berührte
für hubert löffler

deine traurigkeit macht mir angst sagst du
kleine eule singt ihr lied nacht um nacht
wir haben noch viele
was sind zwanzig jahre oder dreissig wir
werden sterben sage ich.
alle himbeeren erinnern mich an dich
keine haselnuss
die nicht deinen namen trägt.
damals im winter, werde ich sagen oder
im sommer damals marienkäfer auf
meinem knie. schreibe das gedicht auf deine brust.
und wenn ich es bin die gehen
soll muss wird
der wind dich streicheln wenn er über
die wiesen streicht und du
wirst spüren als ob ich es wär blütenüberströmt
die deine wange berührte.
schreibst du das gedicht in ganz
anderer form

jakbym dotykała
hubertowi löfflerowi

twój smutek przeraża mnie mówisz
żadna sowa nie śpiewa piosenki noc w noc
my mamy ich jeszcze wiele
co znaczy dwadzieścia lub trzydzieści lat
umrzemy mówię.
przypominają mi ciebie maliny
a nie orzech laskowy
który nie nazywa się jak ty
wtedy, zimą, powiem albo
wtedy latem biedronka
na moim kolanie. piszę wiersz na twojej piersi.
a jeśli ja jestem tą która
powinna musi odejść
wiatr cię pogłuszcze kiedy będzie przemykał
nad łąkami a ty
poczujesz jakbym to była ja
ta która tonąc w kwiatkach
dotyka twego policzka.
i zapiszesz wiersz w zupełnie
innej formie